

VIERING VAN DE ZONDAG IN DE MARANATHAKERK

26 maart 2017, zondag Laetare

UITLEG EN VERKONDIGING

Gemeente van Jezus Christus,

Het Johannesevangelie
is nou niet meteen het makkelijkste evangelie, vind ik.
Het staat vol met dialogen,
waarbij je niet altijd de idee hebt dat de gesprekspartners elkaar verstaan,
vol met beelden, met een diepte,
die je niet zomaar vatten kunt...

Nu is dit verhaal,
over het delen van het brood,
nog best toegankelijk, met als mooi detail,
dat een jongen brood en vis aanreikt.
Jochie staat er letterlijk,
een kind nog,
hij komt met vijf broden en twee vissen;
vijf broden,
verwijzend naar de vijf eerste boeken van de bijbel,
de wet, de Tora, de leefregels,
hij reikt ze aan,
kinderen kunnen ons voorgaan
en leren wat goed is, waar het om gaat in het leven...

(...)

Een hulp bij het lezen van het Johannesevangelie
kan het zijn
te weten dat Johannes
heel nauwkeurig is als het gaat om
plaats en tijd.
Daar lijkt hij extra aandacht aan te besteden,
aan het noemen van de plekken,
waarlangs de weg van Jezus gaat
en aan het noemen van
de tijden,
de feesten, de dagen...

Zo noemt hij in dit verhaal
een paar plaatsen, een paar locaties:
de zee en de overkant,

de berg
en het gras, de weide...

En met die paar woorden
komt een wereld aan verhalen
mee uit het Oude, het Eerste Testament...

De zee en de overkant
brengen het verhaal te binnen
van het volk Israël dat door de zee gaat
naar de andere kant, de overkant, het beloofde land...
Het gaat door de zee heen, door de diepte –
náár het goede land.

De berg is in de bijbel
de plek waarop geleerd wordt,
waar de tien woorden, de tien geboden
gegeven worden – leefregels
waar we onze handen vol aan hebben:
wees zuinig op elkaar,
wil niet altijd wat een ander heeft,
laat elkaar niet in de steek,
laat oudere mensen niet zomaar zitten,
wees behoedzaam met mijn naam,
vier één dag in de week als mijn dag, weet van ophouden...

De berg is de plek van leren – leren voor het leven.
En zo zien we in het verhaal van vandaag
Jezus zitten met zijn leerlingen,
op de berg – om te leren...
Ze gaan er echt voor zitten...

En de derde locatie
is het gras, er was daar veel gras, zegt Johannes,
een groene weide,
en dat is een droombeeld,
het roept psalm 23 op:
'De Heer is mijn Herder:
hij brengt mij naar groene weiden en naar fris helder water'.
Het groene gras
vertelt waar God met de mensen
naar toe wil:
naar een goede wereld, een groene aarde,
waar brood genoeg is en vrede –
voor alle mensen...

We mogen leven met uitzicht,
perspectief, een visioen. Niet zonder hoop...

Johannes noemt in zijn evangelie
ook altijd tijdsaanduidingen.

Dit keer is dat de
aanduiding:

‘Het was kort voor het Pesachfeest’.

Een andere vertaling zegt:

Pasen is nabij, hét feest van de Joden.

Het grote feest, belangrijkste feest, grond onder de voeten.

Ook voor ons komt het steeds dichterbij.

Het is bijna Pasen.

En Jezus doet daar

op die weide,

alsof het al zover is,

hij haalt het feest nog dichterbij,

een klein Pasen viert hij:

er wordt een maaltijd gevierd,

geen karig maal, maar een overvloedig maal,

iedereen eet, is verzadigd, er is zelfs over.

Gerstebroden worden er gedeeld,

brood van de armen is dat, brood van eenvoud,

brood van solidariteit...

En de mensen zitten niet,

zoals in onze vertaling staat,

waar het geheel op een picknick lijkt,

maar letterlijk staat er dat ze aanliggen,

aanliggen als aan tafel,

een feestbanket,

vol met goede spijzen...

En wel twaalf manden zijn er over,

je kunt anderen – een land vol -

erin

laten delen...

(...)

Maar het slot van het verhaal

is dan bijna

ontluisterend...

Dan komen we weer op de berg,

nu niet de berg

van het samen leren,
maar de berg van de eenzaamheid,
Jezus trekt zich terug...
Hij vermoedt dat de mensen
hem op een voetstuk willen zetten,
koning willen maken,
macht willen krijgen met hem...
Snelle winst, snel succes...
Maar daar was het hem nu juist niet om begonnen...
Onbegrepen
trekt hij zich terug...
Op de berg,
alleen,
zoals veel profeten voor hem deden...

Het vertelt ons
dat bij Pasen passie hoort...
Het leek haast een sprookje,
dat verhaal van gras en brood en samen,
van ontvangen en doorgeven,
maar een sprookje
is het niet...
Johannes wil vertellen
hoeveel het Jezus gekost heeft.
Dat het hem zijn leven gekost heeft,
hij geeft zichzelf als brood...
Geeft zich over
in de handen van de mensen...
Levert zich uit...

Johannes vertelt
dat er zonder passie geen Pasen zal zijn...
Het brood dat Jezus breekt,
is bereid met passie.

Liefde, liefde tot het einde,
en passie, inzet en overgave, zijn de ingrediënten...

De weg naar Pasen is een weg vol passie.

Maar Pasen zal het zijn!
Halleluja. Amen.